

hjelpe Arbejderne til at bære deres Arbejdsløshed, have de saa meget bedre Raad til at betale til deres Strejkekasse. Men dette er galt. De maa nemlig huske paa, at vi kun give Statstilskuddet under den bestemte Forventning, at Arbejderne give det samme, som de ønske at opnaa i Statstilskud. Naar et Fagforeningskontingent, hvis det sættes meget højt, f. Eks. er 24 Kr. om Aaret, hvoraf de 12 Kr. gaa til Arbejdsløshed og de 12 til egentlige faglige Strejkeformaal, ville Arbejderne, i det Øjeblik vi give dem f. Eks. 12 Kr. om Aaret til, ikke opnaa disse 12 Kr., med mindre de selv forsikre sig for 12 Kr. Det vil altsaa sige, at hvis de ønske at faa Gavn af Loven, komme de til at betale det samme som hidtil. Dernæst maa De huske, at Understøttelsen har ikke naaet det Maksimum, som Loven forudsætter, og følgelig vil Statsbidraget ikke føre til, at deres eget Bidrag bliver mindre, men at det sandsynligvis bliver noget større. Men selv om det kunde indvendes overfor en Forening som Maskinarbejdernes Fagforening, er jeg aldeles sikker paa, at denne Forening er saa vel organiseret paa dette Punkt — jeg har opdaget hos Medlemmer af Bestyrelsen en maaske endogsaa noget for stor Stolthed i den Retning —, at den ikke vil ødelægge sit eget Værk. Dertil komme alle Arbejdsmændene, der slet ikke eller kun i meget ringe Grad have Arbejdsløshedsforsikring. Hvorledes kan da det, at Staten giver 5—6 Kr. om Aaret pr. Medlem og derigennem tvinger dem til selv at give det tilsvarende Beløb, føre til, at der bliver flere Penge tilovers til eventuelle Strejker? Jeg mener derfor, at hele dette Argument er futilt og urigtigt, at det i Virkeligheden kun fremsættes af Folk, som ønske at spænde Ben for Loven. (*Thomas Larsen*: Det var slet ikke *min* Mening). Jeg ved godt, at det ikke var det ærede Medlems Mening! det er kun et enkelt Vidne for Kommissionen, der har gjort den Betragtning gældende. Jeg maa altsaa hævde, at et Tilskud til Arbejdsløsheds-kasser har intet at gøre med Strejkekasser. Det hverken forringer eller forøger Arbejdernes Evne til at føre de Strejker, som de Herrer have Lyst til at føre. Men ganske vist er der jo den almindelige Ting, som vi have set ovre i England, at i det Øjeblik Arbejderne faa opsamlet Fonds og faa flere og flere Opgaver — det blev netop fremhævet paa et Møde af Formanden for Maskinarbejdernes Forbund —, er det ganske natur-

ligt, at de blive noget mere forsigtige med at vove sig ind i Krige, fordi de have noget at tabe, nemlig de opsamlede Reservefonds.

Det Offer, der her kræves, anslaaer jeg til foreløbig i de første Par Aar at blive 100,000 Kr. Mere mener jeg ikke, det vil blive foreløbig, idet det jo vil tage Tid at organisere disse Foreninger. Det er jo ikke alle Fag, der ere forberedte paa at organisere Arbejdsløsheds-kasser just i dette Øjeblik. Men der kommer en Dag, da 100,000 Kr. ikke ville være nok, men da omtrent 1 Mill. formentlig vil blive det, Staten kommer til at tilskyde. Jeg maa sige, at jeg anser denne Million for meget vel anvendt. Først og fremmest, hvis vi tage det skatteøkonomisk i rent snæver Forstand, vil man spare en Del Fattigvæsensudgifter, baade straks og ogsaa senere. Den Mand, der først en Gang er kommen til Fattigvæsenet, har nemlig store Chancer for at komme igen. I det Øjeblik vi holde 10 Mand borte fra Fattigvæsenet, vil det ikke blot sige, at vi spare 10 Fattigunderstøttelser i Øjeblikket, men i alt Fald, at de 5 af dem kommer aldrig mere.

Det er for det første en stor økonomisk Vinding. Men en anden Ting er meget større. Det gælder ikke saa meget det økonomiske, Hensynet til at spare Penge, nej, det gælder først og fremmest, at vi spare disse Menneskers Menneske-værd, deres Selvopholdelsesdrift og Selvagtelse. Det er i Virkeligheden langt mere værd end alt det andet, ogsaa for Samfundet. I Virkeligheden er — jeg har været inde paa den Tanke før her i dette høje Ting og fundet nogen Tilslutning hos ærede Medlemmer — den afgørende Opgave for en social Politik ikke saa meget den, at være fuld af Sentimentalitet, at græde, hver Gang en gammel Kagekone ikke faar solgt sine Æbler. Nej, en social Politik maa altid have større Maal, dens Opgave maa være at bringe Ofre, hvor der virkelig opnaas noget for disse Ofre, at bringe dem ikke af Medlidenheds-, men af Retfærdigheds- og Nyttehensyn. Kampen maa staa ikke ved Dødens Port, ikke naar Mennesket er helt elendigt. Om et Menneske lever et halvt Aar mer eller mindre, naar han alligevel skal dø, det har ikke nogen samfundsmæssig Betydning og heller ikke nogen Betydning for Individet, og paa samme Maade har det, om den, som allerede er gaaet moralsk til Grunde, bliver lidt mer eller mindre ødelagt, ikke nogen samfundsmæssig Betyd-